

DILLUNS

Per anar fent temps...

Antoni Dalmases

(-Tot esperant el Pere...)

Al meu entendre, ja és una cosa prou clara: és qüestió de temps, de saber esperar i anar fent, sense escarafalls ni presses, només complint amb el mínim, i la lliga és al sac. No voldria que se'm malinterpretés i que el lector es pensés que peco de prepotent, optimista o insensat, però em sembla que està fora de tota discussió que guanyarem el campionat d'aquest any. I això ja es veu ara, abans d'acabar el mes de març.

Primer: tenim el millor equip de tots els que juguen. I encara posant-hi prou voluntat per acceptar que les colles d'arreplegats que vesteixen del mateix color puguin ser considerades "equips"

Segon: els altres, quan sembla que estan a punt d'atrapar-nos i passar-nos al davant, fan figa i segurament quan es publiquin aquestes ratlles ja seran a cinc o deu punts darrere nostre.

Tercer: si perdem dos punts de cada dos partits, ells –dolents com l'aigua de bacallà– els han de guanyar tots. I si els heu vist jugar, ni que sigui només una estona, ja es veu que no tenen cap possibilitat de triomfar.

Quart: si el millor partit de la història del Madrid dels últims deu anys és el que va fer al Camp Nou aquesta temporada, i tot el que va poder-se endur va ser un punt, vol dir que, no només són un equip patètic, sinó que, a més, la sort és amb nosaltres i ens regala un empat espectacular en temps de descompte (cosa que no recordo pas si ens havia passat mai al llarg de la història).

Comptant, evidentment, és clar, que els nostres nois compliran amb el mínim, sense despentinarse gaire i només amb una miqueta d'atenció i concentració en la feina. Una concentració absolutament garantida si, de tant en tant, se'ls recorda que el club té intenció de fer una "certa renovació", més que res perquè no se'ns adormin.

Tenint en compte que sempre es pot produir un cataclisme impensat, la lògica, el sentit comú i l'evidència apunten, doncs, que la lliga es guanyarà i, per poc que hi posin, fins la Copa.

Dic tot això i pot semblar que peco de triomfalista, però insisteixo: és pur realisme. Ja a principis de temporada vaig escriure en aquestes mateixes pàgines que, si per mi fos, no començaria cap més temporada, perquè la passada va ser tan bona que em feia por estar malacostumat a guanyar-ho tot (recordeu que la Copa del Rei no es va guanyar perquè un salvatge disfressat d'àrbitre va decidir que es classifiqués el Saragossa). Els meus temors es van complir a cal Liverpool, i ara només ens queda aquesta copa que els espanyols estimen tant –i que val la pena guanyar més que res per fotre'ls, malgrat que és evident que els àrbitres faran el possible per impedir-ho– i la lliga, en la qual els àrbitres s'hauran d'esforçar molt i de manera massa descarada per birlar-nos-la.

En fi: tranquils, doncs, i esperar que caigui la lliga al sac, que a la Copa la lògica es compleixi i que la renovació sigui positiva, de cara al curs vinent.

"Però, mentrestant, per anar fent temps, què fem?", dirà la culerada. No patiu, tinc una proposta que estic segur que complaurà a tots els barcelonistes autèntics.

La meva proposta, aprofitant el dia de Sant Jordi, és programar alguna lectura a l'entorn del Barça. Sí, jo també espero amb il·lusió que es publiqui un recull dels articles quinzenals que el gran Johan Cruyff escriu a *La Vanguardia*, però mentre no arriba el dia, donat que ja fa un any que és a les llibreries, el culé intel·ligent faria bé de llegir-se el llibre *Camí d'Itaca*, que signen l'Oleguer Presas

FE D'ERRORS

L'article Fútbol carvernícola publicat en aquesta secció en el número 159 i atribuït a Pere Cornellas era realment original d'Antoni Dalmases.

i el Roc Casagran, dos minyons saba-dellencs (això, en els temps que corren, no és, evidentment, cap garantia, però vaja...), un d'ells prou conegut, amb el 23 a l'esquena, i l'altre un més que notable poeta que mereixeria un comentari a part.

En Ferran Torrent, escriptor valencià i culé apassionat, va definir el llibre d'una manera magistral, el dia de la presentació: "És un llibre, va dir, que seria impossible que l'escrivis mai un jugador del Madrid". La frase, a més d'esplèndida és exacta, perquè descriu a la perfecció el caràcter autènticament humà, ple d'intel·ligent tendresa, d'unes pàgines que es mouen entre l'emoció i la profunditat, la ideologia i la passió, la lluita per la utopia i per la transformació de la realitat, que potser siguin difícils d'entendre sense haver patit, cridat i esclatat al camp i també en alguns moments de la història col·lectiva viscuda amb intensitat personal. Hi ha episodis que somouen i commouen, vistos i recordats al llarg del passeig triomfal d'un equip vencedor format per homes i nois, que senten i vibren per més coses que les purament epidèmiques d'un partit de futbol, però també i a partir d'un partit de futbol. És una actitud vital que, en un món de banalitats televisades, resulta insòlit però real. Es tracta, en fi, de la demostració que un defensa contundent pot tenir ànima i idees, la qual cosa, per desgràcia, no és pas habitual ni entenedor per les masses acretinades que bramen als estadis. Tenir gent que juga i pensa, de fet, és un luxe estrany, un privilegi a què també ens hem acostumat. I que dur!

Així doncs, mentre "ens ho resolen", podem entretenir l'espera amb aquest llibre senzill però bell que cap barcelonista –ni cap ciutadà mínimament sensible– s'hauria de perdre per res.

I mentrestant, ells que marquin... ●